

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **RV ROAD CARGO d.o.o.**
sídlem Kumrovečka cesta 8, Donja Pušća, Chorvatsko
zastoupený JUDr. Kristýnou Štroblovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1

proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**
sídlem Vrchlického 2627/46, Jihlava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výběru kauce ve výši 100 000 Kč podle § 35c odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, dne 17.7.2024 v 10:30 hodin na dálničním úseku D1 na 115,5. km ve směru jízdy na Prahu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo žalovanému přikázáno, aby žalobci vrátil kauci ve výši 100 000 Kč, která byla žalovaným (podle žalobce nezákonně) vybrána dne 17.7.2024 v 10:30 hodin na dálničním úseku D1 na 115,5. km ve směru jízdy na Prahu, a pro případ, že důsledky tohoto zásahu v mezidobí skončí, aby bylo rozsudkem určeno, že tento výběr kauce byl nezákonný. Poté, co žalovaný ve svém procesním vyjádření namítl nedostatek své pasivní legitimace (protože kauce byla vybrána na účet Krajského úřadu pro kraj Vysočina), a poté, co byla kauce započtena na uloženou pokutu, žalobce změnil návrh výroku rozsudku tak, že nově požaduje určení, že výběr kauce ve výši 100 000 Kč provedený žalovaným dne 17.7.2024 v 10:30 hodin na dálničním úseku D1 na 115,5. km ve směru jízdy na Prahu dle stvrzenky č. 83322 byl nezákonný.
2. Podstatou žalobní argumentace je tvrzení nezákonného výběru kauce.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce tvrdí, že kauci mohl příslušník policie v rámci kontroly (tedy žalovaný) vybrat tehdy, existovalo-li důvodné podezření, že se žalobce (dopravce) bude vyhýbat správnímu řízení nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo jeho vymáhání nebylo vůbec možné. Žádné skutečnosti, z nichž by to vyplynulo, nebyly podle žalobce v potvrzení o převzetí kauce uvedeny. Policie není podle žalobce oprávněna k výběru kauce automaticky v jakémkoli případě, je-li podezřelý z přestupku příslušníkem jiného členského státu Evropské unie, a proto důvody uvedené v potvrzení o převzetí kauce (tj. že dopravce nemá v České republice sídlo firmy a je dostatečně odůvodněn závěr, že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo nebylo vůbec možné) pro výběr kauce neobstojí.
4. Z jednání soudu (dne 23.1.2025) se žalobce omluvil a neúčastnil se jej (ani jeho právní zástupkyně).

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný má žalobu za nedůvodnou a tvrzení žalobce za účelová. Podle žalovaného odmítal žalobce spolupracovat při dokumentování a zjišťování skutkového stavu, což se mimo chování řidiče na místě projevilo i tak, že odmítl podepsat listiny. Dalším důvodem podle žalovaného bylo zjištění, že tzv. tachograf vykazoval stopy porušení pouzdra jeho pláště v místech, pod kterým jsou umístěny přípojné body k nahrávání software do přístroje (k tomu žalovaný dokládá odborné vyjádření ze dne 17.7.2024), z čehož byl na místě učiněn závěr, že řidič porušení zákona páchá dlouhodobě, tedy pokračuje v řetězení jednotlivých skutků zvláště sofistikovaným způsobem, nejde o jednotlivý, nahodilý skutek, což je podle žalovaného přítěžující okolností spojenou i s důvodným podezřením,

že úpravu tzv. tachografu neprovedl jen on sám, nýbrž jiná osoba nebo osoby. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby.

6. Při jednání soudu (dne 23.1.2025) žalovaný podrobněji popsal průběh kontroly tak, že řidič s policisty nejdříve spolupracoval, avšak poté, co telefonoval žalobci („majiteli firmy“), další spolupráci odmítl, nic nepodepsal, což je zachyceno v listinách týkajících se kontroly. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce porušuje zákon o silniční dopravě tím, že manipuluje s tachografem, opakovaně, k čemuž argumentoval dalšími „záchyty“ dne 2.2.2024 v Děčíně (v tomto případě byl vydán trestní příkaz), dne 27.2.2024 v Praze, dne 2.7.2024 v Řehlovicích, a dále pak pozdějšími „záchyty“ dne 23.7.2024, 13.8.2024 a 28.11.2024 (v tomto případě šlo o jízdu na cizí kartu); ve většině případů řidič žalobce s policisty nespolupracoval. Ze všech těchto okolností měli policisté při kontrole nabýt dojmu, že se žalobce hodlá vyhybat navazujícímu přestupkovému řízení. Jinak žalovaný při jednání soudu (dne 23.1.2025) na svém dosavadním procesním stanovisku setrval.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 82 s.ř.s.) proti pasivně legitimovanému žalovanému (§ 83 s.ř.s.; ve vztahu k požadavku na určení nezákonnosti zásahu ani žalovaný nedostatek své pasivní legitimace nenamítal, ani netvrdil, že by kauci nevybral jemu podřízený příslušník policie a nic takového neplyne ani z obsahu spisu) a včas (§ 84 odst. 1 s.ř.s.; k výběru kauce došlo – a žalobce se tak o něm musel dozvědět – při kontrole dne 17.7.2024 a žaloba byla podána dne 13.9.2024, tedy ve dvouměsíční lhůtě), zdejší soud přitom nedovodil žádný důvod nepřijatelnosti žaloby.
8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 35c odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, platí, že orgány Policie České republiky nebo celní úřady jsou při provádění kontroly a státního odborného dozoru podle tohoto zákona oprávněny vybírat kauci v rozmezí od 5 000 Kč do 100 000 Kč od dopravce, který je podezřelý ze spáchání přestupku podle tohoto zákona, nebo od fyzické osoby podezřelé ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a), je-li důvodné podezření, že se budou vyhybat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo vůbec možné. Při stanovení výše kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody.
10. Judikatura již v minulosti dovodila, že samotná skutečnost, že podezřelým ze spáchání přestupku je osoba z jiného členského státu Evropské unie, není důvodem pro výběr kauce podle § 35c odst. 1 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 143/2019-45 ze dne 19.7.2019). Judikatura však také dovodila, že na institut uložení kauce nelze klást obdobné požadavky jako na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, protože postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem konkrétně policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na

pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení, a to s přihlédnutím k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Aps 9/2013-48 ze dne 27.2.2014). Bylo tedy v minulosti judikaturou dovozeno, že do písemného potvrzení o uložení kauce s ohledem na jeho charakter a podmínky, za kterých je vystavováno, postačí z hlediska jeho náležitostí uvést stručné vyjádření, ze kterého vyplývají důvody, pro které se policista rozhodl kauci uložit; jinými slovy, potvrzení o převzetí kauce nemusí obsahovat zevrubné odůvodnění ani obsírný popis úvah policisty vystavujícího potvrzení, z hlediska záruk zákonnosti a přezkoumatelnosti je však třeba, aby potvrzení alespoň stručně a v nezbytně nutné míře dávalo odpověď na otázku, z čeho důvodné podezření policisty pramenilo, a to v souvislosti s konkrétními okolnostmi daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 149/2015-18 ze dne 7.9.2015). Judikatura pak také dovodila, že právě kvalifikace uložení kauce jako jiného úkonu správního orgánu, nikoli jako rozhodnutí, otevírá žalovanému správnímu orgánu možnost dodatečně až v řízení před soudem o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s.ř.s. blíže konkretizovat a (v rámci důvodu obecněji uvedeného na potvrzení o vybrání kauce) „dovysvětlit“, v čem spočívá důvodné podezření z vyhýbání se řízení o přestupku, popř. z nepřiměřených nákladů či nemožnosti vymožení uložené pokuty, a v rámci soudního řízení je pak také prostor pro případné dokazování ohledně skutečností potřebných pro závěr, že zde důvodné podezření je, či není. Podle povahy věci pak bude na žalovaném správním orgánu, aby před soudem svůj postup aktivně obhájil (srov. již shora připomenutý rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 143/2019-45 ze dne 19.7.2019).

11. V nyní posuzované věci z oznámení o přestupku ze dne 25.7.2024 zaslaného žalovaným Krajskému úřadu kraje Vysočina plyne, že při silniční kontrole bylo zjištěno zařízení umožňující manipulaci s tachografem a že žalobci byla uložena kauce ve výši 100 000 Kč, jelikož „*dopravce nemá v ČR sídlo firmy a dle sdělení řidiče ani právní zastoupení, je dostatečně odůvodněn závěr, že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo nebylo vůbec možné*“. Z protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy (kontrola provedena dne 17.7.2024 v 10:30 hodin na dálnici D1, 115. km směr Praha) vyplývá, že byla uložena kauce ve výši 100 000 Kč, jelikož „*dopravce nemá v ČR sídlo firmy a dle sdělení řidiče ani právní zastoupení, je dostatečně odůvodněn závěr, že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo nebylo vůbec možné*“. Z téhož protokolu pak vyplývá, že řidič se nevyjádřil a protokol odmítl podepsat. Z potvrzení o převzetí kauce ze dne 17.7.2024 pak vyplývá, že byla uložena kauce ve výši 100 000 Kč, jelikož „*dopravce nemá v ČR sídlo firmy a dle sdělení řidiče ani právní zastoupení, je dostatečně odůvodněn závěr, že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady nebo nebylo vůbec možné*“. Z téhož potvrzení pak vyplývá, že řidič potvrzení odmítl podepsat.
12. Ve shora uvedených dokumentech je tedy výslovný a konkrétní důvod výběru kauce uveden shodně. Je jím skutečnost, že dopravce nesídlí v České republice a že tu nemá ani právního zástupce.
13. Tato skutečnost však sama o sobě důvod k výběru kauce nezakládá, neboť z této skutečnosti bez dalšího ještě neplyne nic, co by naznačovalo důvodné podezření, že se bude Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

dopravce (nebo kdokoli na straně dopravce) vyhýbat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo vůbec možné. Žalobce je chorvatským dopravcem, tedy zahraničním dopravcem usazeným na území Evropské unie. V rámci Evropské unie existuje právní rámec pro spolupráci mezi členskými státy při vymáhání pokut uložených správními orgány za porušení povinností při provozu na pozemních komunikacích; rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24.2.2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut se dle čl. 5 odst. 1 výslovně vztahuje i na rozhodnutí správních orgánů o vymáhání peněžitých pokut za jednání, které porušuje pravidla silničního provozu, přitom z textu tohoto rámcového rozhodnutí nelze dovozovat žádné nepřiměřené náklady vymáhání pokuty v jiném členském státě, naopak jeho čl. 17 stanoví, že členské státy vůči sobě neuplatňují nároky na náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s použitím tohoto rámcového rozhodnutí.

14. Skutečnost, že je vymáhání pokut od osob z jiných členských států Evropské unie (eventuálně speciálně z Chorvatska) spojeno s nepřiměřenými náklady, eventuálně není vůbec možné, není okolností mezi účastníky nespornou a není ani skutečností známou soudu z úřední činnosti či skutečností obecně známou. Je proto na správním orgánu, pokud se hodlá dovolávat tohoto důvodu, o který opírá své oprávnění vybrat od žalobce kauci, aby soudu předestřel, proč je vymáhání pokut od zahraničních dopravců (a speciálně chorvatských dopravců) spojeno zpravidla s nepřiměřenými náklady, v čem tyto náklady spočívají, a tato tvrzení doložil, eventuálně proč to není vůbec možné, a aby to doložil. Je sice zřejmé, že vymáhání případné pokuty v jiném členském státě Evropské unie může být spojeno s určitými náklady, tyto náklady mohou být eventuálně i vyšší, než jsou běžné náklady vymáhání pokuty uložené v České republice, pro posouzení toho, zda jde o náklady nepřiměřené, je nutná jejich alespoň rámcová kvantifikace, kterou však soudy nemají k dispozici. Je třeba dodat, že uložení kauce neodůvodňuje samotná skutečnost, že vymáhání pokuty může být pro české správní orgány komplikovanější či časově delší, neboť zákon vyžaduje důvodné podezření ze vzniku nepřiměřených nákladů. Žalovaný ani při jednání soudu nic v uvedeném smyslu neuvedl.
15. Ani z uvedených dokumentů (uvádějících jen to, že dopravce nesídlí v České republice a že tu nemá ani právního zástupce), ani z navazujících vyjádření žalovaného v průběhu řízení před zdejším soudem, a to ani při jednání soudu, tedy žádné konkrétní argumenty na podporu závěru o nepřiměřenosti nákladů vymáhání pokut od osob z jiných členských států Evropské unie (eventuálně speciálně z Chorvatska), eventuálně o nemožnosti vymáhání, nevyplynuly. Z uvedených dokumentů ani z navazujících vyjádření žalovaného v průběhu řízení před zdejším soudem nevyplynulo ani nic, co by odůvodňovalo obecný závěr, že osoby z jiných členských států Evropské unie (eventuálně speciálně z Chorvatska) se řízení o přestupku v principu vyhýbají.
16. Ze shora uvedených dokumentů však rovněž vyplývá, že řidič se v průběhu kontroly nevyjadřoval a dokumenty nepodepsal. Argumentoval-li žalovaný při jednání soudu dne 23.1.2025, že nepodepsání obou dokumentů a odmítnutí řidiče se v rámci kontroly vyjádřit mělo automaticky vést k oprávněnosti výběru kauce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

č.j. 4 Aps 9/2013-51 ze dne 27.2.2014, pak nejde o argumentaci přílehlavou. V tamní věci sice Nejvyšší správní soud dovodil (a potvrdil předchozí obdobný názor Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích vyjádřený v rozsudku č.j. 52 A 55/2013-45 ze dne 11.11.2013), že výběr kaucí obstál (kromě toho, že řidič byl podezřelý ze spáchání velmi závažného porušení pravidel silničního provozu) proto, že se řidič nevyjádřil k výběru kaucí, odmítl se vyjádřit k vlastnímu přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, a zejména pak odmítl podepsat oznámení o přestupku, resp. odmítl svým podpisem stvrdit, že byl poučen o průběhu správního řízení a doručování v jeho rámci, čehož mohl zasahující policista oprávněně nabýt podezření, že se řidič hodlá vyhýbat přestupkovému řízení, Nejvyšší správní soud to však dovodil v situaci, kdy samotný řidič byl podezřelý ze spáchání přestupku, a především v situaci, kdy řidič (podle nevyvráceného tvrzení) využíval služeb občanského sdružení, které poskytovalo specifickou formu komerčního pojištění, jehož předmětem je garance, že řidič nebude postižen za žádný přestupek, z jehož spáchání je podezřelý, a to mj. na základě systematického a koordinovaného využívání veškerých procesních prostředků k tomu, aby přestupkové řízení nemohlo být (v zákonné lhůtě) skončeno vydáním pravomocného rozhodnutí. V nyní posuzované věci naproti tomu žádná taková zvláštní okolnost dána nebyla (přinejmenším ji nikdo netvrdil) a samotný řidič nebyl dopravcem, jemuž byla kaucí ukládána. V nyní posuzované věci tedy postoj řidiče spočívající v nepodepsání obou dokumentů a nevyjádření se ještě automaticky nemusel vyjadřovat postoj dopravce, z něhož by bylo možno bez dalšího dovozovat podezření ve smyslu § 35c odst. 1 zákona o silniční dopravě.

17. Ani z toho, že v nyní posuzované věci řidič odmítl podepsat oba shora uvedené dokumenty a odmítl se vyjádřit, tedy ještě nevyplývá důvodné podezření, že se bude dopravce (nebo kdokoli na straně dopravce) vyhýbat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo vůbec možné. Přesto části shora uvedených dokumentů, z nichž vyplývá pasivita (možná i ve formě určité zarputilosti) řidiče v rámci kontroly, otevírá cestu ke konkretizaci a (v rámci důvodu sice nevyplývajícího přímo z textu uvedeného k odůvodnění výběru kaucí na shora uvedených dokumentech, avšak v rámci okolností týkajících se průběhu kontroly, jež ze shora uvedených dokumentů přesto vyplývají) „dovysvětlení“, v čem spočívá důvodné podezření z vyhýbání se řízení o přestupku, popř. z nepřiměřených nákladů či nemožnosti vymožení uložené pokuty, a v rámci soudního řízení tedy ke vzniku prostoru pro dokazování ohledně skutečností potřebných pro závěr, že zde důvodné podezření je, či není.
18. Zdejší soud při jednání dne 23.1.2025 vyslechl jako svědkyni prap. K. K., policistku, která kontrolu dne 17.7.2024 prováděla. Ta vypověděla, že nešlo o kontrolu náhodnou, že vozidlo si předem vytipovala, na základě údajů z mýtných bran si vypočítala, že může používat zařízení umožňující manipulaci s tachografem („nevycházely mu denní odpočinky ani bezpečnostní přestávky“). Po zastavení řidič zpočátku komunikoval, mluvil přitom celkem dobře česky, při samotné kontrole tachografu však byl už nervóznější, po „vyndání tachografu“ se svědkyni podezření na manipulaci ověřilo, řidiči sdělila své podezření na manipulaci, řidič to popřel a řekl, že si musí „promluvit s šéfem“, to také

udělal a poté sdělil, že spolupracovat nebude, že mluvit nebude, že nic neprovedl. Pak bylo vyčkááno na technika pro „vyndání těla tachografu“, řidiči bylo sděleno, že si musí zajistit servis, protože bez tachografu dál nemůže v jízdě pokračovat, řidič znovu telefonoval, pak svědkyni řekl, že potřebuje dojet do servisu Scania, kde prý bude ochoten uhradit i kauci, ale že nic nepodepíše. Svědkyně mu řekla, že je to „opakovaný záchyt“, řidič jen „pokrčil rameny“. Následně v servisu Scania řidič svědkyni řekl, že jí nic říct nemůže, že „kdyby to bylo na něm, tak by spolupracoval“, v servisu Scania získal nový tachograf, zaplatil kauci a odjel.

19. Pokud jde o důvod vytipování vozidla, k tomu svědkyně uvedla, že tomu bylo právě z důvodu „předchozích záchytů“ v kombinaci se závažností přestupku spočívajícího v manipulaci s tachografem a nebezpečnosti; policisté podle svědkyně vědí, že vyskytuje-li se zařízení umožňující manipulaci s tachografem v jednom vozidle, pak se pravděpodobně vyskytuje i v dalších vozidlech téhož dopravce. K souvislosti vytipování vozidla v tomto případě s „předchozími záchyty“ svědkyně upřesnila, že v návaznosti na „předchozí záchyty“ jsou policisté schopni dohledat další vozidla téhož dopravce, na která, objeví-li se podle údajů z mytných bran na dálnici, se mohou policisté zaměřit na základě „natrasování“. „Předchozí záchyty“ byly v Praze a v Řehlovicích. Vnitřní informace v systému ohledně „předchozích záchytů“ zahrnují jen informace o tom, že výsledkem kontroly bylo pozření na manipulaci s tachografem.
20. Pokud jde o samotné podezření, že se dopravce bude vyhýbat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo vůbec možné, svědkyně uvedla, že je získala interně; svědkyně měla v okamžiku kontroly informaci, že tento konkrétní dopravce (žalobce) je podezřelý z manipulace s tachografem opakovaně a následná řízení o přestupku maří („staví se negativně“). Svědkyně v době provádění této kontroly věděla, že tomuto dopravci (žalobci) byla již uložena pokuta za přestupek spočívající v manipulaci s tachografem ve výši přesahující vybranou kauci (ve výši 350 000 Kč), nic konkrétního ohledně maření tamního přestupkového řízení nevěděla.
21. Žádnou zvláštní obecnou zkušenost s chorvatskými dopravci (řidiči) oproti ostatním zahraničním dopravcům (řidičům) svědkyně nemá, je to podle ní vždy individuální. Ti, kteří při kontrole komunikují a při výběru kaucí spolupracují, to spíše „berou jako uzavřenou věc“, kauci „rádi uhradí, aby pak už do České republiky ke správnímu řízení nemuseli“. Pro svědkyni není jednodušší kauci vybrat, jednodušší je jen věc oznámit, ale svědkyně vychází z obecné zkušenosti, že pak prakticky není možné uloženou pokutu ze strany úřadů vymoci, a tedy uložená kauce podle jejího názoru pokryje alespoň část později uložené pokuty. Svědkyně má zkušenost, že „většina dopravců, kteří jsou jen oznámeni“, přestávají ve správním řízení komunikovat, nevyzvednou si zásilky atd.
22. K vyplňování kolonek, v nichž má být v dokumentech týkající se kontroly odůvodňován výběr kaucí, pak svědkyně uvedla, že tuto kolonku vypisuje vždy individuálně, kolonka není předem „předvyplněna“, v době provádění této kontroly bylo praxí psát to takto obecněji, dnes se již uvádí důvody přesněji, důvodem pro svědkyni je dokonce její povědomost o podání žaloby v této konkrétní věci (a v souběžně vedené věci sp. zn. 62 A Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

65/2024). V době provádění této kontroly svědkyně coby policistka v terénu disponující určitými informacemi problém v takto vymezených důvodech výběru kauce nespatořovala, viděla tam hlavní problém v tom, že dopravci (řidiči) s policisty v rámci kontrol nespolupracují, od čehož odvíjela předpoklad, že v tom budou pokračovat i v řízeních o přestupku. Podezření, „že to bude ve správním řízení komplikované“, vedoucí k uložení kauce, odvíjí svědkyně z typizovaného chování („nic vám neřeknu, nepodepíšu“) v rámci „nespolupráce v rámci kontroly“ a z recidivy ohledně manipulace s tachografem, která je podle svědkyně dostatečně závažná.

23. Z dokazování listinami tedy vyplynulo, že konkrétní odůvodnění, jež by odpovídalo důvodům uváděným svědkyní (policistkou, která kontrolu prováděla), neprochází ani protokolem o provedení kontroly provozování nákladní dopravy, ani potvrzením o převzetí kauce (obojí ze dne 17.7.2024). Z obsahu těchto dokumentů však plyne, že řidič se nevyjádřil a tyto dokumenty odmítl podepsat. Z dokazování výsledkem svědkyně pak vyplynulo, že postoj řidiče v průběhu kontroly není přičitatelný řidiči, nýbrž dopravci („šéfovi, majiteli firmy“, jemuž řidič telefonoval, přitom řidičův do té doby vstřícný postoj se změnil bezprostředně po telefonátu). Z toho plyne, že nespolupráce s policií při kontrole nespočívala „jen“ v nepodepsání protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy a potvrzení o převzetí kauce, nýbrž v celkovém chování řidiče po telefonátu s vedením dopravce („se šéfem firmy“). Z dokazování výsledkem svědkyně dále vyplynulo, že kontrola byla prováděna v situaci, kdy policistka měla informace o tom, že vozidlo může používat zařízení umožňující manipulaci s tachografem v souvislosti s tím, že u vozidel téhož dopravce bylo v minulosti při obdobných kontrolách takové zařízení zjištěno, a v souvislosti se zkušeností policistky, že vyskytuje-li se zařízení umožňující manipulaci s tachografem v jednom vozidle, pak se vyskytuje i v dalších vozidlech téhož dopravce. Tvzení svědkyně o tom, že podezření bylo vystavěno na zkušenostech s tímž dopravcem (tzv. předchozí záchyty), odpovídá tvrzení žalovaného o tom, že „záchyty“ téhož dopravce proběhly dne 2.2.2024 v Děčíně, dne 27.2.2024 v Praze a dne 2.7.2024 v Řehlovicích. Z dokazování výsledkem svědkyně dále vyplynulo, že podezření odůvodňující výběr kauce se odvíjelo od úvahy policistky založené na její zkušenosti s typizovaným jednáním řidičů v rámci obdobných kontrol, že nespolupracuje-li dopravce, jemuž je nespolupráce v rámci kontroly přičitatelná proto, že k ní došlo až po proběhlém telefonátu řidiče údajně s vedením dopravce, v rámci samotné kontroly, jeví se jako pravděpodobné, že nebude spolupracovat ani v navazujícím správním řízení poté, co bude podezření na spáchání přestupku oznámeno. V rámci této úvahy byla policistka vedena snahou předejít nepotrestání dopravce v navazujícím správním řízení, přitom tato úvaha zohledňovala též obecné povědomí policistky o problémech vymáhání uložených pokut a znalost svědkyně o možnosti použít na úhradu v budoucnu uložené pokuty již uloženou a vybranou kauci. Tato úvaha byla rovněž vedena se zohledněním nebezpečnosti důsledků manipulace s tachografem, a tedy závažnosti tomu odpovídajícího přestupkového jednání.
24. Hlubšího dokazování stran informací z interních procesů policie, jichž bylo využito při úvahách o uložení kauce (stejně jako při samotném vytipování vozidla) nebylo třeba; podle zdejšího soudu neprojeví-li se tyto informace z interních procesů navenek přímo, nýbrž jen jako součást informací pro úvahu policie na místě kontroly, jde o součást interní policejní práce, již není ve vztahu k nyní posuzované věci žádného důvodu rozkrývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

25. Žádnými důkazy nebylo vyvráceno tvrzení žalovaného, že policistka ukládající dne 17.7.2024 kauci věděla o předchozích kontrolách téhož dopravce, při nichž vzniklo podezření na manipulaci s tachografem, nebylo ani vyvráceno tvrzení žalovaného, že při těchto kontrolách rovněž došlo k nespolupráci dopravce. Nic z toho, co uvedla svědkyně, nebylo rovněž zpochybněno.
26. Svědkyni pokládá zdejší soud za zcela věrohodnou, její výpověď zdejší soud hodnotí jako důvěryhodnou a vnitřně konzistentní.
27. Bylo-li by uložení kaucí v protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy a v potvrzení o převzetí kaucí odůvodněno do podrobností tak, jak vyplynulo z odůvodnění policistky provádějící kontrolu přeneseného při jednání soudu (tak by tomu napříště být v protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy a v potvrzení o převzetí kaucí, byť samozřejmě v přiměřené míře, mělo), podle zdejšího soudu by pro oprávněný výběr kaucí obstálo. Odůvodnění přenesené při jednání soudu přitom zdejší soud nepokládá za zcela nové a jiné, jež by nemělo žádnou oporu v obou dokumentech vztahujících se ke kontrole. Základní důvod ke splnění podmínek pro výběr kaucí (nespolupráce v průběhu kontroly) sice nemá oporu v příslušné kolonce obou dokumentů, je však již z obou těchto dokumentů seznatelný, tj. že řidič se nevyjádřil a odmítl se podepsat. To umožnilo žalovanému v rámci řízení před zdejším soudem tento důvod dále konkretizovat a „dovysvětlit“.
28. Z této konkretizace a „dovysvětlení“ vyplývá, že podezření odůvodňující výběr kaucí se odvíjelo od úvahy založené na skutečnosti, že dopravce (žalobce), nikoli jen řidič ze svého vlastního rozhodnutí, při kontrole nespolupracoval celkově (tedy nejen nevyjádřením se a nepodepsáním příslušných dokumentů), dále na skutečnosti, že jde o opakovaný postup téhož dopravce, a to jak ve vztahu k samotnému opakovanému jednání, jež zakládá podezření ze spáchání přestupku (a z toho pramenícího rozsahu možného budoucího potrestání), tak – a to především – ve vztahu k nespolupráci při kontrole, a dále na zkušenostech policie (resp. konkrétní policistky na místě) s typizovaným jednáním řidičů v rámci obdobných kontrol, je-li přičitatelné nikoli jen jim samým, nýbrž dopravcům, podle nichž nespolupracuje-li dopravce v rámci samotné kontroly, jeví se jako pravděpodobné, že nebude spolupracovat ani v navazujícím správním řízení poté, co bude podezření na spáchání přestupku oznámeno. Tato úvaha byla přitom vedena ve snaze předejít nepotrestání dopravce v navazujícím správním řízení se zohledněním nebezpečnosti důsledků manipulace s tachografem, a tedy závažnosti tomu odpovídajícího přestupkového jednání. Taková argumentace se zdejšímu soudu jako celek jeví jako dobře hájitelná a pro naplnění především toho podezření, že se žalobce bude vyhýbat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty nebylo vůbec možné, jako dostatečná.
29. To důvody pro uložení kaucí podle § 35c odst. 1 zákona o silniční dopravě naplňuje.

30. Lze jen dodat, že podle vyjádření žalobce i žalovaného byla kauce uložená (a vybraná) v nyní posuzované věci již v mezidobí započtena na pravomocně uloženou pokutu podle § 35f odst. 2 zákona o silniční dopravě.
31. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle názoru zdejšího soudu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti (přínejmenším to platí k požadavku žalovaného na náhradu nákladů souvisejících s podáním vyjádření k žalobě, s přípravou na jednání soudu a s účastí při jednání soudu, vždy ve formě paušálů), a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.